

EEN PROLOOG IN PRAAG

Het sneeuwt boven Praag.

De vlokken zijn wollig wit tegen de zwarte contouren van de stad, ze dansen rond de torenspitsen en wervelen langs de geduldige standbeelden van de Sint-Nicolaaskerk. Ze dwarrelen over de neonletters van fastfoodrestaurants, dalen neer op keien, asfalt en tramrails. Oude vrouwtjes met hoofddoekjes huiveren en straatverkopers stampen met hun voeten achter hun kraampjes met warme worst op het Wenceslasplein. De tanden van benevelde jonge toeristen klapperen voor de kroegen in de Oude Stad.

Een lange man en een klein meisje benen door de sneeuw. De man draagt een lange zwarte jas en een vilt-hoed. In zijn hand klemt hij een wandelstok. De zwarte jas van het meisje komt tot haar enkels, waar paars met zwart gestreepte sokken in zware zwarte laarzen verdwijnen. Ze lijkt een jaar of negen, tien, met een bleek rond gezicht, omlijst door lang zwart haar.

Vlot steken ze het Oude Stadsplein over, langs moppende werklui die een enorme, vijftwintig meter hoge kerstboom proberen op te zetten, langs het huis waar lang

geleden een beroemde schrijver een ongelukkig leven heeft geleid, langs een oud kerkhof tjokvol graven, als een ingeslagen mond vol gebroken tanden.

Voor elke grote pas van de man moet het meisje er drie nemen, maar toch houdt ze zijn barse tempo makkelijk bij. Tijdens hun wandeling wordt de stad om hen heen ouder. Het licht vervaagt, de dag wordt blauw onder een loodgrijze hemel. De sneeuw blijft liggen. Hij knerpt onder hun voeten. Hij vormt een glazuurlaagje op haar haar. Hij hoopt zich op in de hoekjes en spleten van de vreemde metalen beugels die als zware hulpstukken om de hielen van zijn laarzen zitten.

Uiteindelijk komen ze bij een smal straatje, nauwelijks meer dan een steegje tussen oude gebouwen, donker, op een gelig licht na in een winkelpui met daarop in vrolijke rode letters:

Beckmans Speelgoed

Achter die woorden hangen zware rode gordijnen rond een stoffige etalage. Aapjes met hoedjes op zwaaien met beken. Buikspreekpoppen grijnzen verlekkerd naar blozende Victoriaanse poppen. Zwarte vleermuizen hangen aan zwarte draden naast eenden met propellers op hun kop en houten politiemannetjes met felrode neuzen. Machinegeweren en laserpistolen, scheetkussens, harige spinnen en bebloede nepvingers.

Een rij robots marcheert door de chaos. Piepkleine cowboys en soldaatjes vechten met rubberen dinosauriërs aan de voet van bolle, tinnen ruimteschepen.

De man in de lange zwarte jas duwt de deur open en gebaart dat het meisje hem voor moet gaan. Er klinkt een echt belletje als ze de maffe schemering in stappen, een prettig ouderwets geluid van gepoetst koper. Het winkeltje is een wanordelijke speelgoedwereld. Squadrons gevechtsvliegtuigen en luchtballonnen zwermen langs het plafond. Zeilboten en ruimteschepen patrouilleren over de planken. Teddyberen zijn met hobbelpaarden en honden op wieltjes in de hoeken gepropt. Kleurige dingen, nieuw en oud, van plastic, lood en hout, nepbont en goedkoop metaal.

Als ze zeker weten dat er verder niemand in de winkel is, draait het meisje het bordje van OPEN naar GESLOTEN. Ze doet de deur op slot, gaat er met haar rug naartoe staan en slaat haar armen over elkaar.

De man beent naar de toonbank en wil net doorlopen naar de achterkamer als daar een gestalte uit komt, die met een schaar en een rol bruine tape in zijn hand het rammelende kralengordijn opzij duwt. Het is een kleine man met kort grijs haar en een grote, ronde bril met dikke glazen die het licht weerkaatsen, sjofel gekleed, op het opvallende, felgele zijden sjaaltje met zwarte stippen om zijn hals na. Aan het puntje van zijn neus hangt een afgescheurd stukje bruine tape.

‘De witte vlokken zweven,’ zingt deze Beckman met een hoog stemmetje, turend naar het plakband in zijn handen, ‘Kerstmis komt eraan...’

Vrolijk knipperend kijkt hij op naar zijn klanten en zwijgt dan plotseling. De rol plakband valt uit zijn handen. Hij slikt moeizaam.

‘Eh...’ Hij likt zijn lippen af. ‘Hebben jullie hem?’

Het meisje schudt ernstig haar hoofd. Ze trekt een pruilmond met een frons die spottend die van Beckman imi-

teert en draait met haar knokkels bij haar ooghoeken in een *boehoe*-gebaar, om vervolgens haar armen weer over elkaar te slaan.

De lange man buigt zich over de toonbank en Beckman slikt weer.

‘Jij had hem.’

‘Nee. Alsjeblieft. Ik... ik kan het uitleggen,’ begint Beckman, en hij deinst achteruit.

De man buigt zich nog verder naar voren en steekt een knokige, bleke hand uit. Beckman krimpt in elkaar, grijpt beschermend naar het sjaaltje rond zijn nek en slaakt een meisjesachtig gilletje – het zou het woord *nee* kunnen zijn – als de man de tape van zijn neus rukt. Beckman lacht, een zenuwachtig, vleierig, overdreven gegiechel. Hij doet alsof hij ontspant terwijl de man het plakband tussen zijn slanke grijze vingers tot een balletje rolt en dan laat vallen.

‘Plakband,’ ratelt Beckman. ‘Aan mijn neus. Daar hang ik het altijd. En dan vergeet ik het. Ik ben een cadeautje aan het inpakken. Een paardje. Voor een meisje in Duitsland. Vlak bij mijn geboorteplaats. Een reuzeschattig paardje. Voor een reuzeschattig meisje.’

Hij probeert een grijns uit op het meisje. Ze staart boos terug en zijn lach stokt en verschrompelt. Het meisje pakt een speelgoedpistool van een plank. Met een strak gezicht richt ze het op hem en haalt de trekker over. Zonder geluid schiet er een vlaggetje uit de loop met één woord erop:
PANG.

‘Goed,’ ploetert Beckman gejaagd voort. ‘Alsjeblieft. Ik kan het uitleggen. Jullie moeten me geloven...’ Zijn stem sterft weg. In de stilte van de speelgoedwinkel hoort hij een zachte, duidelijke *klik*.

Nu begint het meisje te glimlachen.

‘Jij hád hem,’ zegt de lange man in het zwart nog een keer. ‘En je hebt hem laten gáán.’ Hij heft opnieuw zijn arm, en nu heeft hij iets kleins en scherp in zijn hand, een zilveren scherf die door de warme gloed omlaag schiet terwijl alle apen, cowboys, eenden, honden en poppen met hun glazen, geschilderde ogen toekijken.

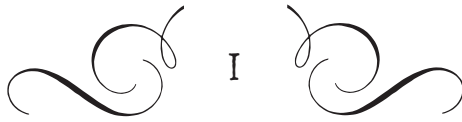
De ogenblikken daarna zijn de geluiden in deze speelgoedwinkel gesmoord en hijgend, wanhopig, nat en gruwelijk.

Buiten sneeuwt het boven Praag.

Lampen gaan knipperend aan in de straten en pleinen en achter de geheimzinnige ramen van de hoge burcht. Bolle witte lantaarns schijnen op de zwarte bruggen over de rivier en worden woelig weerspiegeld in het koude, donkere water.

Het sneeuwt.

Mensen haasten zich door de straten, en de sneeuw wist al hun sporen.

HET CADEAU

‘Deze is bijzonder,’ had zijn opa gezegd. En dat was ook zo.

Alex zat achter zijn bureau, alleen op zijn kamer, en staarde naar de oude speelgoedrobot naast zijn laptop, terwijl hij eigenlijk naar het scherm zou moeten staren.

De cursor knipperde hem ongeduldig toe vanuit zijn onafgemaakte opstel over de symboliek in het boek dat ze bij Engels aan het lezen waren. Hij had iets geschreven over rotte tanden, maar daarna had hij het opgegeven. Hij had geen idee waar rotte tanden symbool voor zouden moeten staan, behalve misschien voor verrotting. Daar kon hij geen achthonderd woorden over typen.

Het klokje op zijn computer gaf aan dat het 23.34 was. Hij stak zijn arm uit en trok het gordijn open. Buiten sneeuwde het uit een laaghangende Britse hemel, grijze wolken met oranje vlekken van de morsige buitenwijkklantaarns. Een magere, grijzige vos rende door de kleine achtertuin met iets wits in zijn bek. Het dier bleef staan, liet zijn buit vallen, hief zijn kop en begon hard en akelig te janken.

Zoals altijd wanneer hij die kreet hoorde, voelde Alex een

rilling over zijn rug en hoofdhuid kruipen. Het was het eenzaamste geluid ter wereld.

De vos hield zijn kop schuin en krijste opnieuw. Ergens in de verte hoorde Alex een ander, hoger geblaf antwoorden. De vos raapte zijn eten op en draafde verder. Het alleinig geluid bleek toch niet zo allenig.

Zijn computer piepte en zijn telefoon trilde. Hij had op beide apparaten acht nieuwe berichten. Van acht verschillende mensen. Ze zeiden allemaal hetzelfde:

WE GAAN JE PAKKE SNEUE FREAK

Hij wiste de berichten, keek naar zijn opstel, typte een paar woorden, wiste ze weer. Hij leunde achterover in zijn stoel.

Zijn ogen bleven rusten op de foto van zijn vader aan de muur boven zijn bureau. De enige foto die hij ooit van hem had gezien. 'Hij wilde nooit op de foto,' zei zijn moeder altijd op een bedroefde, verontschuldigde toon als ze ernaar keek.

Ze stonden er allebei op, zijn vader en zijn moeder, te midden van roodzwart feestgedruis. Zijn moeder was jong en vrolijk, met een verschrikkelijk kapsel. Zijn vader stond half weggedraaid achter haar, onscherp in het donker. Een vage, lange man, met zwart haar dat van een hoog voorhoofd was gekamd. Voor de zoveelste keer merkte Alex dat hij naar de foto zat te turen in een poging hem scherp te krijgen. Voor de zoveelste keer weigerde de man om duidelijker in beeld te komen.

Zijn blik keerde terug naar de robot. Verspreid over drie planken boven zijn bureau stond een kleurig legertje van tinnen en plastic speelgoedrobots in alle vormen en maten, uit alle uithoeken van de wereld. Met batterijen of opwind-

baar, sommige nieuw, het overgrote deel tientallen jaren oud. Veel zaten nog steeds in hun uitzinnig bedrukte dozen of stonden er trots naast.

Een paar had hij zelf gescoord, in tweedehandswinkels en op onlineveilingen. Maar de meeste, de oudste en de vreemdste, de opvallendste, kwamen van zijn opa, de vader van zijn vader, met wie zijn verzameling en zijn fascinatie begonnen was.

De oude man kocht het speelgoed tijdens zijn wereldreizen, en deze nieuwste robot – of beter gezegd, deze oudste, want Alex voelde aan dat hij echt heel oud was – was een paar dagen eerder uit het niets bezorgd, in een baksteen-vormig pakketje van bruin papier met een touwtje eromheen, de bovenkant beschreven in zijn opa's gekrabbel. Op het pakje zaten stempels en postzegels die Alex in eerste instantie niet herkende – *Praha, ČESKÁ REPUBLIKA* – en toen hij het openscheurde, zag hij een verfrommelde krant die als verpakkingsmateriaal was gebruikt, gedrukt in een taal waar hij niets van begreep.

Er zat ook een eenvoudige witte kaart bij, met zijn opa's handschrift erop, elegant maar ook gehaast:

*Groeten uit een zonnig Praag!
Wat vind je van deze kleine lelijke woesteling?
Deze is bijzonder. Zorg er goed voor!
Tot gauw.
Hoop ik.*

De robot was ongeveer twaalf centimeter hoog en geweldig grotesk. Hij zag er boos en ellendig uit en was gemaakt van goedkoop, dun, grijsgroen tin, met een log lijf dat op een oude kachel leek, bij elkaar gehouden met piepkleine klink-

nageltjes. Op zijn borst waren wijzertjes getekend, alsof hij op stoom draaide. Hij had een grimas met een mond als een brievenbus, gevuld met angstaanjagend gemene ijzeren karteltandjes. De ogen waren twee gaten met een zwarte leegte erachter.

Alex pakte de robot en hield hem onder zijn bureaulamp. Hij boog de lamp opzij en draaide de robot voorzichtig om.

Niet voorzichtig genoeg.

‘Au.’

Op sommige plekken waren de randjes van het oude tin scherp genoeg om zijn huid open te halen. Donkerrood bloed liep in een kleverig stroompje uit een snee in zijn duim.

Sissend zette hij de robot neer en zoog op het wondje terwijl hij een zakdoek zocht en die om zijn bloedende vinger vouwde. Hij zag dat hij een dikke rode streep op de robot had achtergelaten. Over een van de ogen zat een belachtig vlies van bloed. Hij depte het weg met een tweede zakdoek en hoopte dat er niet te veel naar binnen was gelekt.

‘Had je maar een sleutel,’ mompelde hij, en hij wreef nog meer bloed weg van het gat waar de sleutel in moest om hem op te winden. Vaak pasten de sleutels van oud speelgoed op elkaar, maar hij had er geen een gevonden die het deed. Hij gluurde door de inktzwarte ooggaten. Op de plek waar het hoofd van de robot aan zijn holle lichaam was gelast, was een heel klein donker randje zichtbaar van iets. Een deel van het opwindmechanisme, vermoedde hij, maar zodra hij er echt naar probeerde te kijken, ontglipte het hem.

Al turend werd hij bevangen door hetzelfde ijzige, prikkelende gevoel als toen hij de vos had horen janken. De kamer werd drukkend en koud. De holle ogen van de robot

staarden hem aan. Aan de rand van zijn blikveld merkte Alex dat de kamer donkerder werd, begon te flakkeren, veranderde in een kamer uit een oude, krasserige film in bruinige tinten.

Verstijfd en met grote ogen keek hij ineens op zichzelf neer, hij zag zichzelf in deze vreemde, veranderde kamer zitten, zag dingen bewegen in de schaduwen. De wereld werd wazig. Een schimmige, reusachtige, misvormde gedaante stapte uit een donkere hoek en rees roerloos achter hem op.

Nu scheen er een kil wit licht uit de ooggaten van de robot, en het werd sterker doordat het licht eromheen zwakker werd, tot hij alleen nog maar duisternis en die gloeiende witte ooggaten zag.

En toen was er alleen nog maar duisternis.

DE ONVERWACHTE GAST

‘ALEX.’

Een vriendelijke stem.

En toen een stuk minder vriendelijk: ‘Alex!’

Hij schrok wakker, keek te snel op, kwam duizelig over-eind en besepte tot zijn verbazing dat hij nog steeds achter zijn bureau zat, stijf omdat hij de hele nacht met zijn hoofd op het toetsenbord had geslapen. Op de spatiebalk glansde een beetje kwijl.

Zijn moeder stond over hem heen gebogen en probeerde de haarpluk glad te strijken die omhoogstak omdat hij erop gelegen had. In haar andere hand had ze een kom muesli.

‘Ik sta je al een halfuur te roepen. Ik blijf het zeggen: doe je huiswerk zodra je thuiskomt, dan hoef je niet de hele nacht door te werken. Hier.’ Ze gaf hem de kom. ‘Eten en douchen. Je hebt nog tien minuten voor de bus komt.’

Ze liep weg en Alex bleef verdwaasd zitten, nog suf van de slaap. Gedachteloos lepelde hij de muesli naar binnen, maar zijn hand stokte en hij fronste toen er ergens in zijn achterhoofd halve herinneringen bovenkwamen. De stem

van zijn moeder beneden bracht hem weer bij zijn positieven.

‘Negen minuten!’

Hoofdschuddend begon hij nog sneller te eten.

Toen hij al halverwege de straat was, hield zijn moeders geschreeuw hem opnieuw tegen. Hij keek om en zag haar in haar badjas over het hek gebogen staan, wapperend met een stapeltje papier.

‘Je bent de halve nacht aan het schrijven,’ zei ze toen hij terug was gerend, ‘en vervolgens laat je het in de printer liggen?’

‘Watte?’ hijgde Alex, en hij pakte de vellen aan. ‘Wat is dit?’

‘Ongelooflijk.’ Huiverend trok ze de hals van haar badjas dicht. ‘Je bent bijna dertien, dan zou je toch verwachten dat je onderhand wel je eigen schooltas in zou kunnen pakken. En als je het niet heel erg vindt ga ik nu weer naar binnen, voordat ik doodvries.’

‘Maar...’ Alex staarde naar de bladzijden. ‘Maar ik heb dit niet...’ probeerde hij nog een keer, maar de voordeur ging al dicht. Hij begon te lezen. Het was zijn opstel voor Engels. Af en klaar om in te leveren.

‘Maar ik heb dit niet geschreven. Volgens mij ni...’

Hij keek op door een fel getik. Zijn moeder stond bij het raam van de woonkamer thee uit haar Johnny Cash-mok te drinken. Ze trok haar wenkbrauwen naar hem op en wuifde hem weg, maar toen hij er half rennend vandoor ging, maakte ze er een glimlach en een zwaai van.

Alex glibberde door de sneeuw en was net op tijd bij de hoek om te zien dat zijn bus ging vertrekken.

‘Nee!’

Hij rende naar de halte, waar zijn rechtervoet op een

bevroren tegel belandde en onder hem vandaan gleed. Hij viel, kwam hard op zijn billen terecht, schoof door en keek geboeid én vol afgrijzen naar zijn benen, die gespreid voor hem uit staken en over een paar seconden in aanraking zouden komen met het erg grote achterwiel van de bus, dat langzaam naar voren rolde.

Onder de bus was het warmer, merkte hij. Het stonk er naar oude olie en rubber. Hij stond op het punt om zijn benen verbrijzeld te zien worden, dacht hij opvallend kalm.

Het wiel kwam tot stilstand. Eerst hoorde hij de remmen sissen, daarna de deur. Hij krabbelde overeind om naar de voorkant van de bus te wankelen, en hij voelde dat hij rood werd. De chauffeur schudde zijn hoofd toen hij instapte.

‘Sjongejonke, Alex. Over zeven minuten komt de volgende bus. Het is het niet waard man, echt niet.’

De deur siste weer en de bus trok op.

‘Loser,’ mompelde een meisje dat Alice Fenwick heette toen Alex langs haar liep.

‘Loser,’ herhaalde haar vriendin Patricia Babcock met een.

‘Bedankt voor jullie berichten gisteravond,’ zei Alex opgewekt terwijl hij de sneeuw van zijn broek klopte. ‘Altijd leuk als jullie aan me denken.’

‘Loser.’

Hij liet zich op een lege stoel ploffen en haalde de papieren uit zijn tas. Het was zijn opstel, precies zoals hij het begonnen was, en, zo besepte hij tijdens het lezen, ook precies zoals hij het afgemaakt zou hebben als hij zijn vage gedachten had kunnen ordenen. Het was behoorlijk goed.

Hij dacht terug aan de vorige avond. Hij wist nog dat hij achter zijn computer had gezeten en duf telkens dezelfde

regels had getikt en gewist. Hij wist nog dat hij naar de klok had gekeken. De vos. De robot. En daarna was hij over zijn bureau gebogen wakker geworden.

Blijkbaar was hij midden in de nacht wakker geworden en had hij toen, zonder dat hij het zich kon herinneren, dat opstel afgeschreven. Of hij had het in zijn slaap getikt. Dat zou wat zijn. Geweldig: auto-huiswerk. Misschien kon hij dat zichzelf aanleren.

Zijn gepeins werd onderbroken door zijn vriend David Anderson die op de stoel naast hem gleeed. Hij kauwde nu al op de kauwgom die hij de rest van de dag in zijn mond zou houden.

David boog zich naar hem toe, blies een groene bel en liet die knappen voordat hij hem weer naar binnen zoog.

‘Wow, heb je dat afgekregen? Ik dacht er vanochtend pas aan. Laat eens kijken?’

Hij trok de pagina’s uit Alex’ hand en las ze al kauwgombellen blazend fronsend door.

‘Ehm,’ begon Alex. ‘Ik weet niet precies wat ik...’

‘Hou je bek,’ zei David. ‘Jouw opstellen zijn altijd briljant. Je bent het lievelingetje van mevrouw Johnson.’ Hij las door en liet bewonderend zijn adem ontsnappen. ‘Jep. Briljant. Dit gaat ze echt geweldig vinden. Ik begrijp er geen woord van.’

Alex wilde iets zeggen, besloot toen toch maar van niet en stopte de papieren terug in zijn rugzak. Zijn vingers raakten iets koude. Hij gluurde in de tas en zag de robot met zijn lege ogen vanuit het donker naar hem opkijken.

‘Hé, hoe ben jij daar nou terechtgekomen?’ Hij haalde de robot tevoorschijn en liet hem aan David zien. ‘Moet je deze zien. Dit is die ene waar ik het over had.’

Toen hij de robot aan David gaf, voelde Alex iets koude

over zijn hoofdhuid kruipen. Heel even dacht hij aan dat rare, wazige gevoel dat hij de vorige avond had gehad, maar dit was een veel vertrouwder, veel lulliger gevoel.

Hij keek op en zag het aardappelgezicht en het egelhaar van Kenzie Mitchell over zijn rugleuning hangen, met Alice Fenwick en Patricia Babcock giechelend naast hem. Kenzie was bezig om een lange, dikke klodder spuug uit zijn mond in Alex' haar te laten sijpelen. Aan de andere kant van het gangpad zaten zijn vijf meelopers te gniffelen – een stel inwisselbare jongens die Alex niet interessant genoeg vond om hun namen te onthouden.

‘Alles goed, speelgoedfreak?’ vroeg Kenzie. Hij slurpte de rest van de klodder terug en veegde zijn mond af. ‘Zitten je vriendinnetje en jij weer met poppen te spelen?’ Hij griste de robot uit Davids hand en schoof naar de andere kant van het gangpad.

‘Kijk nou toch, jongens,’ zei hij, en hij hield de robot omhoog. ‘Die kleine freak heeft weer een freaky speelgoedje mee naar school genomen.’

Alex stapte het gangpad in. ‘Geef terug.’

‘Wooow, kijk dan.’ Kenzie gniffelde. ‘Het wordt boos. Wat is er, freak? Heeft je pappie je nooit geleerd dat je je speeltjes moet delen? O wacht: je hebt geen pappie, hè? Alleen mammie en haar vriendje.’

‘Geef nou.’

‘Want anders... Jezus!’ Kenzie maakte zijn zin niet af. Er liep een rode straal over de hand waarmee hij de robot vasthield. ‘Dat pokkeding is gevaarlijk,’ zei hij. ‘Te gevaarlijk voor speelgoedfreakjes zoals jij. Niet geschikt voor kinderen onder de drie jaar. Het lijkt me beter dat jij er niet meer aankomt. Sterker nog,’ zei hij, en hij kwam overeind om het raam boven zijn stoel open te trekken, ‘het lijkt me voor

jouw eigen veiligheid het beste als we hem nu meteen naar buiten smijten.'

'Dat doe je niet. Je geeft hem terug.' Alex slikte en zijn droge mond smaakte naar koper. Hij probeerde niet te stotteren. 'Nu.'

'Is dat zo? Want anders?' Kenzie liet de robot uit het raam boven de auto's bungelen die door de sneeuwbrigade op andere kant op reden. 'Wat ga je eraan doen, foetus?'

Dat was de eeuwige Kenzie-vraag. Alex dacht er al jaren over na.

Kenzie zat een paar klassen hoger dan hij en vormde al sinds de basisschool een dreigende wolk aan zijn horizon. Alex kon zich hun eerste ontmoeting nog maar al te goed herinneren – een spottende kreet over het speelplein, een mollige vinger die naar hem wees: 'Kijk! Een kweintje!'

Toen Alex voor het eerst naar school ging, zag hij er zelfs voor een vijfjarige klein en jong uit. *Eerder een jaar of drie*, had de ene juf boven zijn hoofd tegen de andere gemompeld. Maar ze vergiste zich. In het album waar hij ook de foto van zijn ouders uit had gehaald, zat een foto van Alex die hij echt haatte: hij was drie en zat verbijsterd op zijn moeders knie, een fragiel, bleek, onderontwikkeld wezen dat met uilachtige zwarte ogen voor zich uit stuurde, zijn te grote ronde hoofd nog steeds kaal, op een paar armetierige plukjes pluizig babyhaar na.

Maar uiteindelijk waren de onzekere voorspellingen van de eindeloze rij artsen waar zijn moeder hem in die jaren mee naartoe had gesleept uitgekomen. Ze konden geen van allen iets vreemds vinden, beloofden allemaal dat het op den duur goed zou komen, en rond zijn negende was zijn lichaam opeens de lucht in geschoten om zijn klasge-

noten in te halen. Zijn moeder maakte zich minder zorgen en toen Kenzie vertrokken was, waren de laatste twee jaar op de basisschool een fijne, zorgeloze tijd geweest.

Maar zodra Alex naar de middelbare ging, stond Kenzie daar op hem te wachten. Inmiddels sloegen de beledigingen – ‘Kijk, daar heb je baby-Alex!’ – nergens meer op. Kenzies volgelingen slikten het desondanks voor zoete koek: Alex was een freak. Elke keer dat Kenzie hem uitschold, had Alex het gevoel dat hij weer naar die foto van zichzelf staarde. Of beter gezegd, dat hij gevangenzat ín die foto, nog altijd dat rare, verstarde jongetje was.

Wat ga je eraan doen?

Het bloed bonsde in zijn oren. Zijn gezicht gloeide, zijn handen trilden. Hij keek naar de gemene gezichten die voor zijn ogen dansten. Naar Kenzies hand die de robot uit het raam liet bungelen.

‘Ik ga helemaal niets doen, Kenzie,’ zei hij schor. ‘Ik wil gewoon graag die robot terug, dat is alles.’

Terwijl hij dat zei voelde Alex iets vreemds, heel vaag, alsof er in zijn hoofd een minieme verandering plaatsvond. En toen gebeurde er iets wonderlijks: Kenzie werd stil. Zijn toch al bleke gezicht trok wit weg. Ineens zag hij er heel jong en heel verdrietig uit – verloren zelfs. Hij haalde de robot weer naar binnen en tot de verbijstering van zijn vrienden en iedereen die toekeek, gaf hij hem plechtig terug aan Alex, waarna hij zwijgend weer ging zitten en naar zijn knieën staarde.

Alex pakte een zakdoek en veegde Kenzies bloed van de robot. Daarna stopte hij het speelgoed in zijn tas en ritste die dicht.

De leerlingen om hen heen bleven een tijdje stil, maar toen de rammelende bus de school naderde, zwol het ver-

trouwde ochtendgeroezemoes weer aan, al bleef het rondom Kenzie opvallend rustig. David boog zich naar Alex toe.

‘Wat was dat? Een Jedi-mindtrick?’

‘Ik weet het niet,’ antwoordde Alex.

‘Respect, gast.’ David floot. ‘Dat moet je mij ook eens leren.’

‘Ik weet het niet,’ herhaalde Alex, en hij keek naar de groezelige witte straten die buiten voorbijkwamen.

‘Ik zei toch dat ze dat opstel geweldig zou vinden.’ David liet zijn kauwgombel triomfantelijk knappen.

‘Ja, nou, van mij had het niet hoeven.’

‘Ze werd helemaal gek! Ze heeft het zelfs twee klassen boven ons laten lezen vanmiddag.’

‘Dat had voor mij ook niet hoeven.’

Ze liepen over het paadje dat in het gras was uitgesleten naar de bushalte.

‘Dat stuk over “de verbleekte levensangst”,’ ging David verder. ‘Te gek. Wat betekent dat in vredesnaam? Die hou ik erin. Ik ga een band beginnen en die noem ik dan De Verbleekte Levensangst.’ Toen zei hij iets vreemds. ‘Pas op.’

Alex keek hem aan, maar de wereld kantelde en alles werd zwart.

Zijn jas was van achteren hard over zijn hoofd getrokken. Zijn rugzak drukte tegen zijn gezicht. Hij zag niets. Kreeg bijna geen lucht meer. Hij viel naar voren met zijn handen achter zich zodat hij zijn val niet kon breken. Ondertussen regende het stompen op zijn rug. Hij hoorde een gedempte stem: ‘...al erg genoeg dat we Shakespeare moeten lezen, en nu moeten we jónú lezen?’

Languit op het gras voelde Alex een paar slecht gemikte

trappen langs zijn been schampen. Hij zette zich schrap voor meer, maar er kwam niets. Hij ging op zijn knieën zitten en trok zijn jas van zijn hoofd.

Het eerste wat hij zag was Kenzie. Kenzie die op de grond lag. Kenzie die op de grond lag met al zijn vrienden om hem heen. Kenzies vrienden die boos maar onzeker opkeken. En een lange, elegante gedaante in een duifgrijze mantel die over Kenzie heen gebogen stond, een lange zwarte wandelstok met een zilveren punt in zijn duifgrijze handschoen. Die zilveren punt drukte hard tegen Kenzies keel.

‘O nee,’ kreunde Alex. ‘Opa.’

‘Hallo Alex,’ zei de oude man opgewekt, zonder op de grote vijftienjarige te letten die aan zijn voeten naar adem lag te happen. ‘Ik ben er net, heb zojuist je moeder even gedag gezegd. Ik hoopte al dat ik je hier zou treffen – misschien kunnen we even bijpraten onder het genot van een portie fish-and-chips?’

‘Gggghhhhhh,’ kreunde Kenzie.

‘Wat zeg je ervan?’ ging Alex’ opa verder. ‘Fish-and-chips? Bijpraten? Met doperwtentpuree? Ik heb al maanden geen fatsoenlijke fish-and-chips meer gegeten.’

‘Hssssgggg.’

‘Wil je hem alsjeblieft met rust laten, opa?’

‘Met rust...? O, dit bedoel je?’ Hij deed een stap naar achteren en trok zijn wandelstok weg. ‘Hop hop, jongeman, opstaan.’

Kenzie krabbelde overeind en wreef over zijn rode hals.

‘Dat had je niet moeten doen, ouwe,’ brieste hij verstikt. Zijn toekijkende vrienden dromden naar voren. ‘Ga maar niet meer alleen over straat. En jou,’ hij wees naar Alex, ‘jou krijg ik ook nog wel.’